

РЕШЕНИЕ

№ 5751

гр. София, 13.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 15.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **3366** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Н. Р. Н. от [населено място], ЕГН-[ЕГН], чрез адв. П. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 632/16.03.2021 г., издадена от младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Релевира се, че Н. не е отказала изрично да бъде изпробвана с дрегер, напротив направила е неколкократни опити, които обаче са се оказали неуспешни, а това обстоятелство не можело да се квалифицира като отказ да бъде изпробвана, тъй като очевидно е имало обективни причини поради които опитите са били неуспешни, а именно преживеният стрес и притеснение от ПТП, за което същата сама е съобщила и е подала сигнал на телефон 112, изчакала е идването на служителите и е съдействала по време на извършената проверка. След няколко неуспешни опита, полицейските служители издали талон за изследване, но поради преживения стрес и притеснение, същата не е била в състояние да се яви в медицинско заведение за даване на проба. При съставяне на АУАН били допуснати съществени нарушения на процесуални правила, водещи до опорочаване на същия и ограничаващи правото на защита на жалбоподателката, поради неясното описване на датата и часа на извършване на нарушенията, които са й вменени. Оспорва се, че по времето, което е посочено, че е извършен отказ от Н., същата е била в качеството си на „водач“ и е управлявала моторно превозно средство. Не можело да се ангажирана нейната

отговорност, за това, че отказва да бъде изследвана с техническо средство за употреба на алкохол, тъй като към момента на издаване на АУАН и ЗППАМ обективно не е имала възможност да управлява лекият автомобил и няма как да бъде в качеството си на водач на 16.03.2021г. от 00.10 часа. Не се доказало нито от субективна, нито от обективна страна качеството на водач на жалбоподателката към момента на процесната проверка на 15.03.2021г. в 23.15 часа, на 16.03.2021г. от 00.25 часа или както е посочено в талона за изследване 16.03.2021 г. от 00.10 часа, поради което същата не би могла да бъде извършител и на описаното в АУАН нарушение на разпоредбата на чл.174, ал.3 ЗДВП, тъй като не ставало ясно към кой момент тя ми е имала качество на „водач“. Още повече, че към момента на пристигане на полицейските служители Н. била извън автомобила и не е имала качество на „водач“. На следващо място заповедта била незаконосъобразна, тъй като не бил определен срокът на действие на тази принудителна административна мярка. Моли съда да отмени оспорвания акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуален представител поддържа жалбата. Излагат се доводи, че в случая се установило, че жалбоподателката не е направила категоричен отказ, тъй като се опитала многократно да направи въпросната проба, но поради силно притеснение от случилото се не могла да даде успешна проба за алкохол, което се потвърдило и от показанията на свидетеля. Освен това ПАМ-а бил издаден на 16.03.2021 г. когато Н. нямала качеството на водач. Моли за отмяна на атакувания ПАМ. Претендира разноси, съгласно списък.

Ответникът, не изразява становище по жалбата, не се представлява по делото.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 15.03.2021г. около 23.15 часа, в [населено място],[жк], на паркинга пред [жилищен адрес] с посока на движение от улица „св. Н. Чудотворец“ към [улица]жалбоподателката Н. Н. управлявала лек автомобил „А.“ АЗ, с рег. [рег.номер на МПС] собственост на Р. Н. Н., ЕГН: [ЕГН] и пред вход Д поради несъобразена скорост с пътните условия удря паркираните лек автомобил Б. с рег. [рег.номер на МПС] , О. А. с рег. [рег.номер на МПС] , Нисан А. с рег. [рег.номер на МПС] и Ф. П. с рег. [рег.номер на МПС] , като реализира ПТП с материални щети.

На място пристигнал екип на ОПП-СДВР в състав Н. П. и О. В.. В хода на проверката, в 00.25 часа на 16.03.2021 г. Н. Н. била поканена да бъде изпробвана с техническо средство А. Дрегер. Същата не успяла да даде годна проба, поради което ѝ бил издаден талон за медицинско изследване №080904, в който било отразено, че се издава поради отказ на лицето да му бъде извършена проверка с техническо средство. В същия е посочено, че трябва да се яви в УМБАЛ ВМА до 45 минути от връчването на талона. Т. е връчен на жалбоподателката на 16.03.2021 г. в 01.30 часа.

На място са съставени протоколи за ПТП. На жалбоподателката бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 60300/13.03.20201., за нарушение по чл.174, ал.3 ЗДВП. Въз основа на съставения АУАН Началник група ОПП- СДВР, издал Наказателно постановление №21-4332-005366 от 25.03.2021 г.

На 16.03.2021 г. е издадена оспорваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 632/16.03.2021 г., от младши автоконтролор в 01 група, 01

сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, упълномощен със Заповед № 513з-1618/2018 г. на Директор на СДВР, с която на основание чл.22 ЗАНН, във вр. с чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, е отнето временно свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя за срок не повече от 18 месеца. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 16.03.2021 г.

Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка. Видно от приложената към административната преписка Докладна записка на С. Г.- полицаи при 02 РУ-СДВР, същият пристигнал на място след подаден сигнал на тел. 112, като Н. Н. била „...във видимо неадекватно състояние и не пожела да разговаря с нас, не даде никакво обяснение как е възникнало ПТП-то. попитахме Н.Н. дали има нужда от медицински преглед, същата отказа.“. В докладната записка е посочено, че Н. отказала да бъде тествана за алкохол от ОПП- СДВР. Разпитаният в съдебно заседание свидетел Н. П. /актосъставителят/ сочи, че водачката била много притеснена и не могла да даде качествена проба за алкохол, като уточнява, че не бил сигурен, но мисли, че се опитала да даде проба. Същият свидетел описва процедурата на вземане на пробата по следния начин: „подава се известно време въздух в теста и когато въздуха не е достатъчен и има прекъсване, той не прави проба и когато не се даде качествена проба, съставяме отказ.“

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, поради което и с оглед приложените заповеди, е налице материална компетентност на издателя ѝ.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна.

По същество, оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в

кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място отказала да бъде проверена с техническо средство, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тази хипотеза основание за налагане на ПАМ е всеки отказ на водача да бъде проверен с техническо средство, независимо от това дали проверката е за употребата на алкохол или такава за употреба на упойващи вещества. В случая от доказателствата по делото се установява, че на жалбоподателя е връчен редовно талон за изследване, но същата не е дала кръв за изследване.

Описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява и от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана.

Всъщност, жалбоподателката оспорва качеството на водач по смисъла на §6, т.25 от ДР на ЗДвП. Тези твърдения обаче освен, че са голословни се оборват от приложените към административната преписка доказателства, както и от свидетелските показания. Несъмнено, в момента, в който Н. е била поканена да ѝ бъде извършена проверка с техническо средство не е управлявала автомобил /на 16.03.2021 г./, тъй като това безспорно не може да се извърши по време на движение, респ. няма как по време на издаване на ПАМ на 16.03.2021 г. тя да е била водач на МПС. Релевантен е фактът, че същата е притежавала това качество към момента на ПТП /на 15.03.2021 г./, станало причина да ѝ бъде извършена проверка, в хода на която същата извършила вмененото ѝ административно нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП. Следва да се отбележи, че не е нарушена процедурата, разписана в приложимия подзаконов нормативен акт- Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм.- ДВ, бр. 81 от 2018 г.).

Жалбоподателката оспорва и факта на отказ да бъде изпробвана за алкохол с техническо средство, с довода, че направила неколkokратни опити, които обаче се оказали неуспешни, поради преживения стрес от ПТП, като по същите причини след

като ѝ бил връчен талон за медицинско изследване не била в състояние да се яви и в медицинско заведение за даване на кръвна проба. Тази версия на жалбоподателката частично намира опора в показанията на разпитания по делото свидетел, още повече, че е неоспорим факт, че действително е била участник в ПТП, което обяснява притеснението ѝ. Следва да се има предвид обаче, че в случай, че същата не е успяла да даде годна проба с техническото средство, то тя е разполагала с възможността да посети указаното ѝ в талона за медицинско изследване лечебно заведение, в което да бъде сторено това, чрез кръвно изследване. Същата не го е сторила, като посочените от нея причини касаят личния ѝ избор, доколкото не се установи да е имало обективни препятстващи обстоятелства, а именно физическото ѝ състояние да не е позволявало медицинско изследване. В подкрепа на това следва да се отбележи, че в посочената по-горе докладна записка е упоменато, че ѝ е предложен медицински преглед, но тя е отказала. Освен това, изрично в талона за медицинско изследване са посочени последиците от неизпълнение на предписанието, като е цитирана разпоредбата на чл.174, ал.3 ЗДвП, поради което лицето е било наясно с административно наказателната отговорност, в случай на отказ. Ето защо, съдът не споделя тезата на жалбоподателя, че не е налице отказ.

На следващо място, следва да се отбележи, че в акта и в обжалваната заповед хронологично е описано, че жалбоподателката управлявала автомобила си на 15.03.2021 г. и в около 23.15 часа на посоченото място реализирала ПТП. Съставомерното деяние, за което е съставен АУАН и наложена процесната ПАМ, а именно отказа да бъде изпробвана за алкохол в кръвта е в 00.25 часа на 16.03.2021 г. Предвид това и резонно АУАН е съставен на 16.03.2021 г., за административно нарушение, извършено на 16.03.2021 г., на която дата е издадена и оспорваната в настоящото производство заповед, в която изрично е посочена именно дата 16.03.2021 г. Предвид това и изложените аргументи на жалбоподателя са неоснователни.

Съгласно чл.171, т.1, б. "б" ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката- до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. Във връзка с довода на жалбоподателя относно срока на мярката, следва да се отбележи, че с процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага- не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена. Предвид това доводът на жалбоподателя в тази насока е несъстоятелен. Следва да се отбележи, че цитираните в жалбата съдебни решения са изолирани и не нямат задължителен характер, доколкото не са тълкувателни такива, още повече, че не се касае за константна съдебна практика, а изолиран съдебен акт.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София- град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Р. Н. от [населено място], ЕГН-[ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 632/16.03.2021 г., издадена от младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: